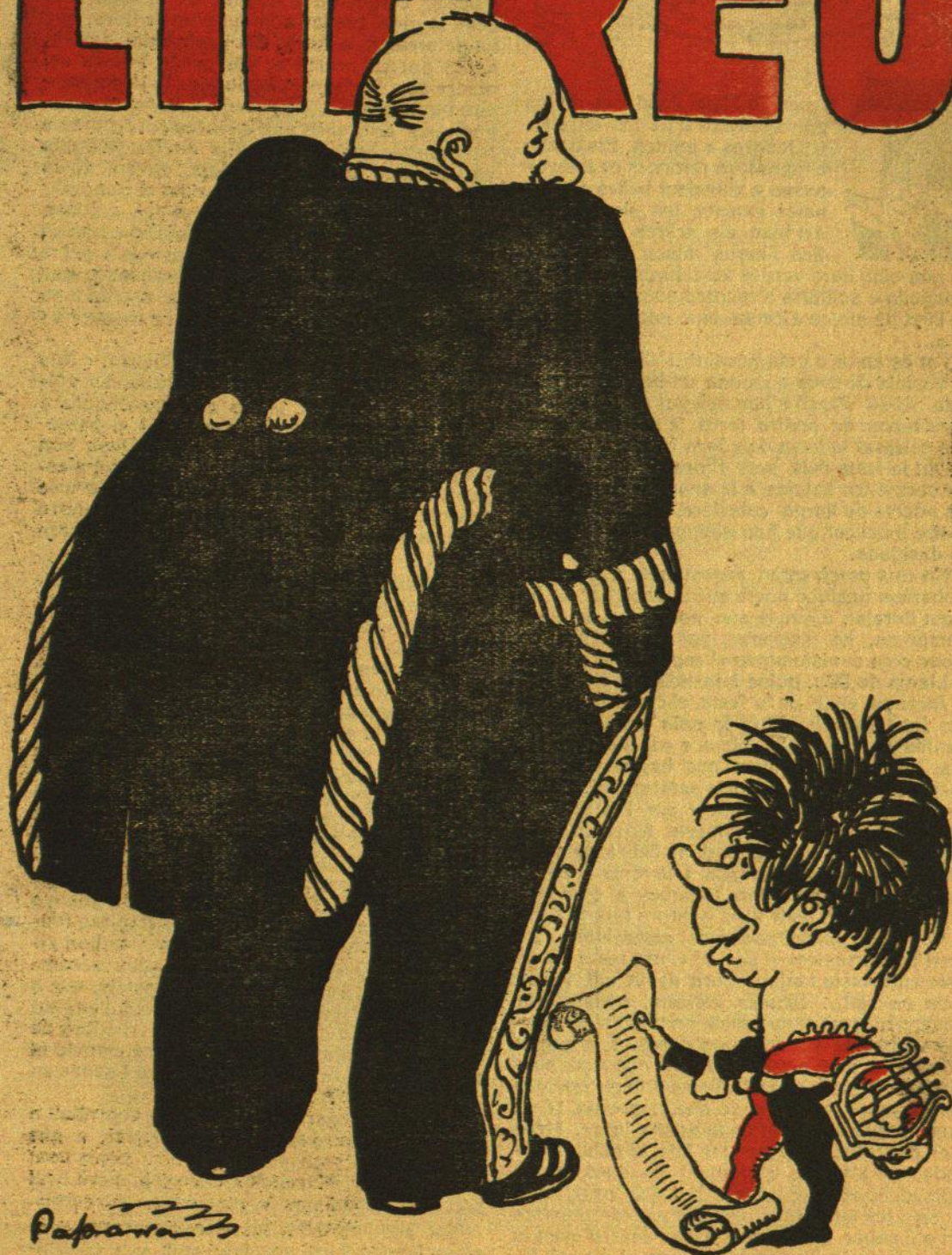

L'HEREU

—No li agraden els Jocs Florals, senyor Governador?

—No, Hereu, lo confieso; no son estos los juegos que a mi me interesan.

CONFERÈNCIA SETMANAL

El mes de Maig és el mes de les gaies floretes e de les aucelles tendres e jolives. Els ocells emigradors retornen de llunyes terres e xiuxejant belles cançonets extenen les ales sota el cel blau, els arbres seculars e fins l'herba minça s'enjoïellen de nou amb llurs verdes vestidures; la fonteta amagada e solitaria s'escorra suaument sobre un llit de molça e canta una cançó a la natura...

Tot és amor e gaia poesia!... Tota la terra se vesteix de festa e entona un bell himne a la vida. Ai sí! Però s'han aplegat els trovadors floralescos de nostra terra, e solemnement han celebrat la festa dels Jocs Florals.

Oh! la festa dels Jocs Florals, com aixeca els cors e les ànimes e fa sospirar llargament als poetes de llarga cabellera, mirada trista e rostre macilent que han obtingut la recompensa desitjada.

No tots però estàn regositjats. Certament trobaríem qualche poeta que al sapiguer no ha sigut llorejat, e que la sua poesia no ha sigut compresa, ha exclamat posant els ulls en blanc com si vislumbrés el regne de la poesia: —Llamp de Deu, quina injustícia!...

Atret pel encís de la festa, el cronista assistí als Jocs Florals. Tota la sala era plena de gentils ninetes d'ulls blaus e cabellera rossa, que semblaven talment que haguessin pres forma del somni d'un poeta sentimental. Sobre el pit que panteja suaument per l'emoció de veure tan d'aprop als jovincels trovadors que pensant ai! tal volta en la dona dels seus somnis, escrivieren madrigals i tendres idilis, hi porten ramelletes de flors fresques e gemades que embaumen amb llurs sentors tota la sala.

Oh! quin espectacle més enternidor! Oh! com bat fortament el cor, al veure tanta damisela entusiasta i admiradora de la mil voltes gaia poesia!... Sembla estrany, penso, que havent-hi tants entusiastes, no puguin els poetes veritables vendre llurs obres. I tot seguit comprenc que no és estrany que açó succeeixi, perquè 'l mortal que sent llegir *poesies* floralesques, e no sab lo que és poesia, té un concepte molt migirat de la nostra lírica. Mentres aquestes reflexions me feia, el públic sobtadament s'aixeca e ajuntant les dues mans, aplaudeix sorollosament. Es que penetren a la sala les autoritats, els venerables mestres en gai saber que molts d'ells encara usen la ben tallada levita que estrenaven el dia, oh felicitat! qu'els hi premiaven la primera poesia, e los individus del jurat,

Encuriosit els observo e veig que no tots els que'l formen són literats e poetes, anc que és necessari que ho sien, perquè per premiar als amics no's necessita ésser trovador ni saber qui era Homer. Les donzelletes e los jovincels, cerquen a la Regina de la festa, a la bella Regina, bonica com un pom de flors, que ha de presidir la festa. Els llavis emmudeixen, e los poetes premiats, els grans poetes del nostre segle, els glorificadors de la Raça, sospiren dolçament, llargament, suaument, com púdiques donzelles que anyoren les tendres e pures mirades de l'amat. Els poetes llorejats van desfilitant, a l'ésser cridats, davant de la presidència, e amb veu dolça com el remoreig d'una font, com el parrupeig d'una coloma, com el refil d'una aucelleta enamorada, com el bel d'una anyelleta càndida, e com els arpegis d'una arpa, llegeixen la poesia premiada, que és dolça com bresques de mel e escrita amb tan pur catalanesc que'ls oients ne resten tots meravellats.

A voltes les poesies són eròtiques, e tots els pits pantegen com si'l cor presoner volgués sortir del pit; altres són bucòliques e apar que se sentin cants de pastors e pastorettes e reflets d'idílques flautes. Quan són èpiques el públic s'esborrona, s'astora, s'espaordeix, com si sentís el topament d'armes tallantes e feixugues, e veïés rodolar per terra caps sagnants, e sentís feto de sang e carn morta.

Desfilen poetes ciutadans e poetes de bosc. També apareix qualche poeta muntanyenc, i a l'atravessar la sala, queda tota embaumada de farigola e romaní e altres herbes boscates. Mentres la festa, diem-ne festa, va escolantse, callo e medito. No seria millor, me dic, que per a enaltir e honorar la llengua catalana, que és la pus bella del món, e la nostra poesia que és tan gloriosa, en comptes de premiar una *décima*, se premiés al millor volum inèdit de poesies, costejant la publicació de l'obra? No seria açó donar facilitats als poetes joves e mancats de recursos? No seria millor també premiar una obra escènica inèdita, amb la condició de fer-la representar en qualsevol teatre de Barcelona? Què hi guanya la santa poesia, que uns quants versaires (exceptuant els bons poetes que a voltes han sigut premiats) obtinguin unes quantes recompenses? Quí són tots aquests jovenets, que a cada festa surten premiats, e durant l'any no donen fè de vida? Són poetes els creadors de una poesia freda e artificiosa, sense emoció ni bellesa, plena de ridiculs arcaïsmes i sense un bri d'inspiració?

No volem negar que'ls Jocs han contribuït a que existís nostre renaixement literari, e que en ells hi han pres part veritables genis com en Verdaguer, Maragall e Guimerà, però avui són un anacronisme e resulten un xic cursis.

Tot açó me deia, mentres els poetes premiats llegien llurs poesies, amb veu enternidora, posant els ulls en blanc e amoixant-se suaument la llarga cabellera.

La festa s'acaba. Les donzelles més sentimentals (Deu ens lliuri d'elles), tenen els ulls amarats de llàgrimes.... Els jovincels més exaltats canten «Els Segadors». Surto al carrer. Al dintell de la porta hi ha una dona her-

mosíssima, d'una bellesa exuberant, e dels seus ulls qui tenen el brill de les estrelles, cauen dues llàgrimes. Es la poesia que plora!...

CIVERETTA.

De cop i volta

Mèxic.—Maig, día 1.ª—
Aquí no hem pas fet la Festa
de la Pau.
Quan nostre veí *asparver*
tingui la feina ben llesta,
la farem, doncs, si a Deu plau.

Des de la *madam* més maca
al més potentat *mussiú*,
han fet als Reis d'Inglaterra,
a París, el *rendibú*.

La República Francesa
—s'ha vist clà—
vol està bé amb els *inglesos*...
Prò, tant empenyada està?

El Batlle interí ordena
que's empleats municipals
vagin a les oficines,
matí i tarde, ben puntuals.

Veu? Jo, trovo, senyor Batlle,
que això és una crudeltat.
Sense fer res tantes hores,
es terrible! La vritat...

Altra vaga que fa mil...
La del *cànem* per fer fil.
I ara, doncs, com ho farem?

Per on les enfilarem?

Jo ja ho deia temps passat:
—No filem prou bé, potser?—
(Prò, 'ls que exploten a l'obrer,
ja fa temps que l'han *filat*).

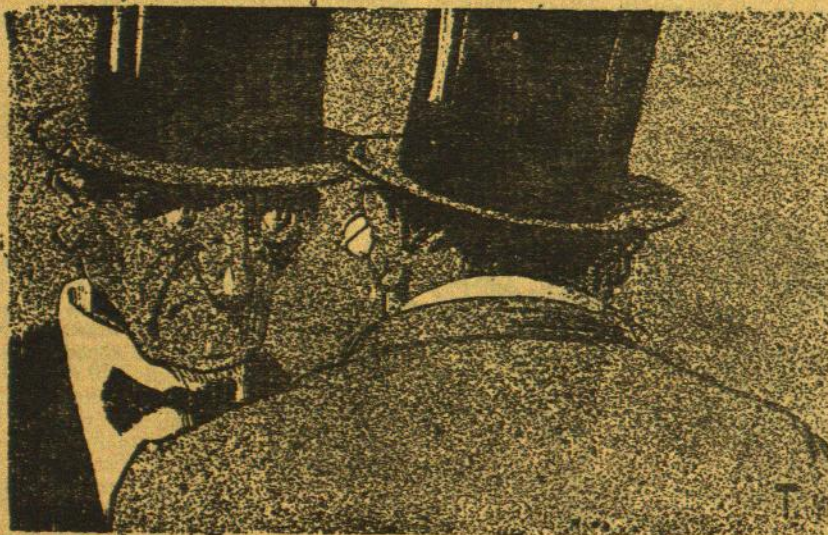
Ditxoses vagues!
Quina invasió!

Fins en fan *els que treballen*
el llautó!!

Sent l'ofici aquest que a Espanya
desperta més l'afició,
no seria cosa extranya
que eixa vaga que no enganya
tingués prompte solució;
perquè són tants els que viuen
de *treballà 'l llautó bé*,
que amb la vaga 's morirfa
mig país... Bé prou que ho sé!

L'*Orfeo Català* se'n va a París;
a París i a London...
Aixís se fa Art i Patria, aixís, aixís!
Escampéu nostres cants per tot el món!
Honorem a la Junta Directiva
i a l'eximí Cabot, ja que és aquet
del Orfeo l'esperit, la força viva...
Gloria per a l'Orfeo i 'l gran Millet!

PEPET DEL CARRIL.

ENTRE METJES.

—Diu que ha mort el Dr. Vivó.

—I és clar, home. Si és una imprudència receptar-se un mateix...!

ELS TRES PREMIS DELS JOCS FLORALS

Mineral

Vegetal

¡Animal!...

"Don Quijote" triomfa!

A la «villa del Manzanares», terra feconda en periòdics com *El Duende*, el setmanari del *dialecto*, *El Imparcial* i altres *sui generis*, n'ha sortit darre-rament un altre, del qual ha aparegut ja el tercer número, ben diferent dels esmentats. Es titula *El Flamenco*.

Si el títol us ha sorprès, espero que desapareixi-rà la vostra estranyesa quan vos digui que'l diri-geix l'Eugeni Noel. Malgrat el títol es tracta, com haureu suposat, d'un setmanari antiflamenquista fins al moll dels ossos (si els periòdics en tingues-sin).

Naturalment que en moltes qüestions no podem estar d'acord amb el nou periòdic, tractant-se d'un temperament com el del Noel, però amb molts altres punts hi estem completament identificats. Diferim de les seves idees religioses i polítics, no som ni de bon troç tan exageradament pessimistes com ell, però com ell mateix condemnem el flamenquis-me en ses diverses manifestacions: toros, cafès, pornografia, etc., etc.

Una cosa devem agrair, además, a *El Flamenco* i es el que no acabi d'extendre la vergonya de Bar-celona, quan tanta raó tindria per a fer-la conèixer.

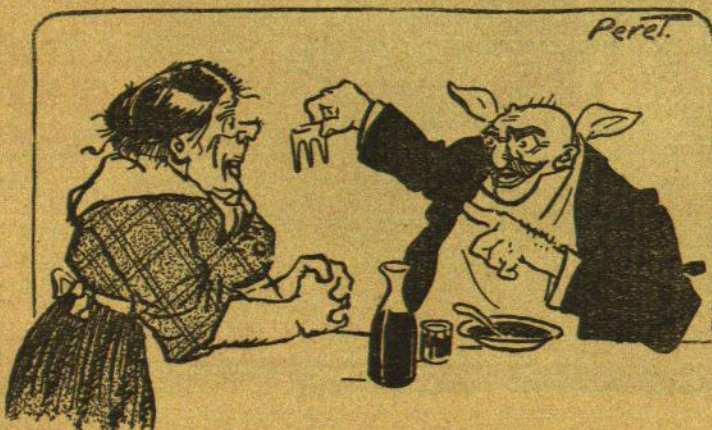
I li agraim perquè constituint el flamenquisme una vergonya per Barcelona, ho és també per Cat-alunya tota i si *El Flamenco* ens la retregués no podríem fer res més que callar i abaixar la cara.

Parla *Nuevo Mundo* de *dialecto catalán* i podem contestar-li serenament perquè la raó es nostra; malparla *El Duende* del nostre teatre sense coneix-ement de causa i podem riure'ns de la seva igno-rància; retreu *El Imparcial* a cada pas tot allò de «la unidad de la patria» i de «los separatistas cat-alanes» i ho califiquem amb raó de deria; però si ens diuen que a Barcelona malgrat l'ambient catala-nista que's respira, s'omplen cada diumenge dugues places de toros i una molts dies feiners, què hi con-temstarem? Ens tornarem vermells de vergonya i sofrim l'afront justos i pecadors. Desgraciada-ment, tindrien raó si ens volguessin retreure aques-ta tara.

El Flamenco no ho fa això; però en el darrer nú-mero, sense fer menció per res de Catalunya i amb tota seguretat sense intenció d'ofendre els nostres sentiments nacionalistes, diu (i per dissort nostra es ben veritat):

«Hoy el flamenquismo, después de una labor tenaz, subterránea, formidable, ha soldado las volun-tades, fundido el temperamento, y dado a España el hombre repre-sentativo y el símbolo nacional».

Que herms fóra poder con-temstar an aquestes paraules amb aquestes altres: aneu equivocats, senyors d'*El Flamenco*, a Barce-lona no existeix aquest símbol na-cional, posem un Institut d'Es-tudis Catalans digne de l'estat més civilitzat, però els toros en canvi els desconeixem; tenim un Palau de la Música Catalana, i als *music-halls* no més hi va gent extranya, aquí s'estima i es venera als savis i lite-rats i en canvi als *fenómenos* se'ls menyspreua. Catalunya no ho és com aquesta Espanya anacrònica!

—Vegi lo que acabo de trobar a la sopa...

—Ai gràcies, senyoret, en bona fè em creia que ja l'havia perduda.

Si ho diguessim ara, podríen concedir-nos algunes de les anteriors proposicions, però també ens dirien que és la ciutat que té més universitats taurines i de les que més fa sonar les clàssiques castanyoles.

Podríen donar-nos la raó quan els diguessim que molta de la gent flamenca no es de casa, però per pocs observadors que fossin ens replicarien que han sentit molts *bravos!* i *oles* amb accent del Clot. I així es, per desgracia!

I no cregueu que siguin les classes baixes les úniques degenerades; no us penseu que no més hi vagin els *almoravides* de la «Casa del Pueblo», no, als toros. Quants joves hi trobaríem que pateixen un empatx (tot se queda a l'estómag, no'ls arriba a l'ànima) de «Segadors» i d'exercicis espirituals! I quants d'altres que's desmaiïen quan se claven una punxa, que senten l'extàsi d'un boston o be somiquen al sentir recitar uns versos den Martínez Sierra!

Però els toros i en general el flamenquisme no son més que una conseqüència 'un efecte de causes més fondes. Aquests tumors que, en forma de plaques de toros, li surten tot sovint a Barcelona no son més que senyals de gangrena interior. El dia que comencessim a tallar membres podrits, quina estona de feina hi tindríem!

Potser alguna vegada us en parlaré d'aquests organismes que ja poden a substància corrompuda. Deu vulgui que'l bisturí hi sigui a temps!

Així ens ho fa pensar l'esperit de joventut que ni en mig dels majors desenganys ens abandona, i més que res l'ambient de sanitat que encara es respira en algunes esferes.

I per ara, armem-nos de paciència per a veure com es passejen per la Rambla enlairats per la massa flamenca els hèroes de la tarde, i preparem-nos a suportar la erecció d'una altra plaça de toros.

Don Quijote triomfa!

L'HEREU ESCAMPA.

* * *

Acudits

Al Col·legi:

—Lluís, digues ¿el Pare es Deu?

—No senyor, es daurador.

—Es molt nerviosa aquesta carn.

—Això rai, fàssi-la bullir amb aigua de til·la.

Entre estudiants:

—Ja has vist que han començat les festes,

—No me'n parlis. M'empipa que comencin tant aviat, perquè quan s'arriba a vacances ja no puc fer campana.

M. CORTINES.

Al senyor Governador

Com si fossin pocs els que funcionen an aquesta desgraciada ciutat, s'ha inaugurat fa poc, un altre cau de porqueria, en un dels carrers més cèntrics del Aixamplis.

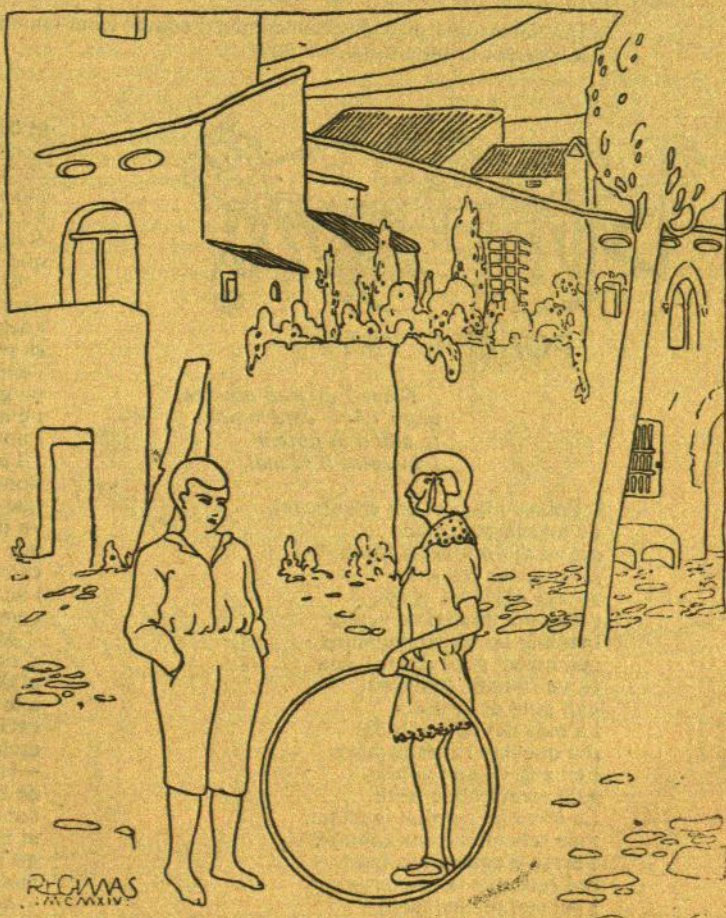
I lo més greu del cas, es que's tracta d'un lloc al aire lliure, aon concorren menors d'edat, tant nois com noies, que allí no hi poden aprendre més que'ls diferents modos d'encanallar-se, ja s'fa amb els espectacles *artístics* de les *varietés*, ja amb els *reservats*, a vista de tothom, ja amb les taules de set i mig aon pelen els diners que es un gust.

¿Sab el senyor Governador si aquet Park Colisseu funciona amb el corresponent permís?

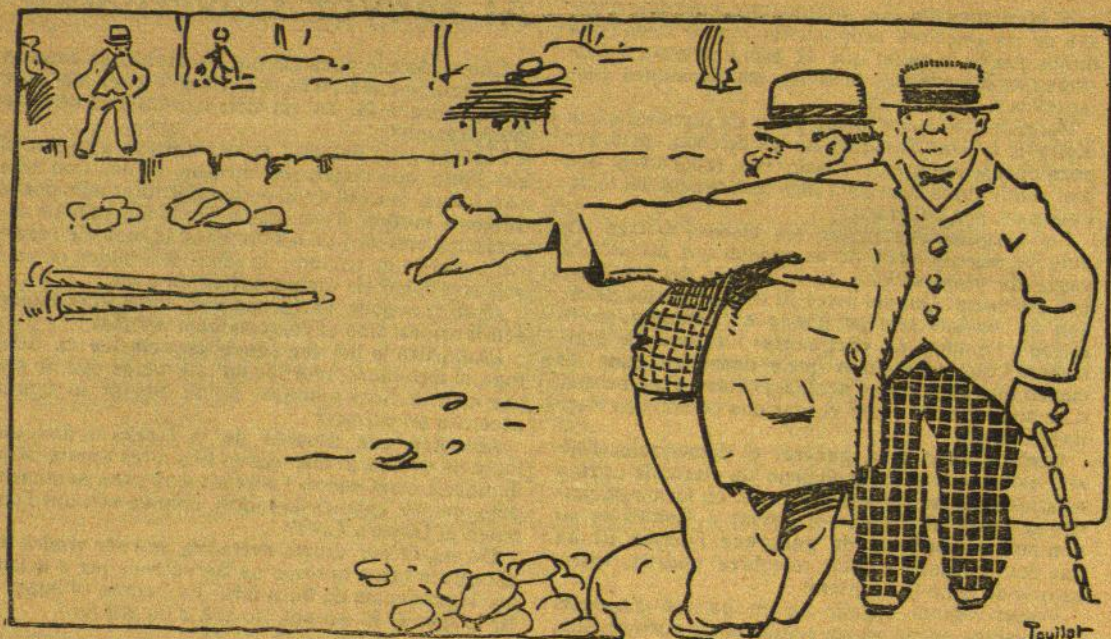
¿Autoritza la llei que aquets espectacles es donguin al aire lliure, mortificant als veïns que no poden eixir a llurs galeries, sense veure lo que la decència no permet?

¿Es lícit que després de la funció es donguin llissos de toreig que duren fins a les quatre de la matinada, com succeï l'altre nit amb gran sentiment dels que no entenen la moral, com es veu que l'entenen al Govern Civil?

De seguir per aquets averanys, pot ser vindrà un dia que'ls veïns honrats de Barcelona, per a defensar l'ignocència de llurs fills, es veuràn obligats a fer lo que V. E. no pot, no sab o no vol fer.

—Caram! Peret! em sembla que't trobo un xic més baix.
—Oh! potser que sí, avui m'he rentat els peus.

LES OBRES DE LA PLAÇA DE CATALUNYA

—Que és estrany que l'Ajuntament deixi aquest camí tan ample pels animals.
—Ja veuràs; tothom mira pels seus.

POBRET "AVI"

*Ploreu, ploreu ninetes
que l'«Avi» està malalt,
fe mal a la poteta
i'l ventre li fá mal.*

Pobret «Avi» el qui era encant
de tota la quitxalleta
qui va al Park cada dijous
a visitar-ne les feres,
pobret «Avi» va agafar
l'altre dia un mal de ventre
i en mig de les convulsions
que aquell gran dolor li feia
es va rompre, ¡pobriçò!
una pota de la dreta,
i a més del dolor crudel
diu que fins l'abat la febra
i en mig de son gabial
està ajegut allí a terra.
La nova ha omplert la ciutat,
més rabent que una centella
i arreu d'aquest cas fatal
sol recaure la conversa
i pel seu restabliment
tothom, tothom s'interessa.
Els diaris en van plens,
els manescals se manejen
per veure com curaràn

la desgracia de la bestia,
i consulten amb afany
els avenços de la ciencia
i fins diuen que han anat
a can Clausolles, a veure
si poden fer-li una crossa
que sigui ben forta i ferma.

Els diaris han escrit
de que li vé la molestia
i segons han explicat
es perquè a la *bestioleta*
l'altre dia li van dar
un garrot llarc com d'un metre
i d'allò groixut, groixut
i no pas de fusta tendre
i'l pobre se'l va empassar
donant-li tal mal de ventre
que exasperat pel dolor
va donar tals tamborelles
que una pota es va enganxar
entre'ls ferros de la cleda
i se li rompé caient,
com un sac, estés en terra.

Aixís com aquell porter
d'aquell manicomi deia,
al dà el darrer tum de clau
a la porta, cada vespre,
exclamava resolut
amb uns aires de sentència:
—Mes que no pas aquí dins
de bojos a fora queden,—
també trovo que en el Park
si hi ha tancades les feres,
no hi son totes, puig n'hi ha
moltes, que lliures, passejen.
Aquell qui a l'«Avi» va dar
el bastó que l'atormenta,
més que'ls tigres i lleons
jo'l califico de fera
i si'l pogués atrapar

no li donaria altra pena
que posar-lo engarjolat
dins d'una gàbia d'aquelles
i condemnar-lo a menjar
tots els llenguets i galetes
que l'elefant pot cruspí
del dematí fins al vespre
per que morís reventat
d'un enfi i mal de ventre.

El pobre «Avi» està morint;
pel Park plana la tristesa;
quan passeu per llí al davant
i'l veieu jagut en terra
abatut pel sufriment
d'haver's romput la poteta,
com un senyal de condol
ploueu noiets i ninetes
què'l pobre «Avi» està malalt
d'un reventiment de ventre
i preneu eix escarment
de no atormentar les besties.

CABALER.

En Domingo Carles es un dels joves artistes de
més valer que tenim. En Carles es un veritable ar-
tista. Les pintures que té exposades a les galeries
del Faians Català, son una bella demostració de lo
que diem. Segurament que les obres exposades des-
plauran a les nostres *eminències*, que fa vint anys
o trenta que pinten i ho fan tant malament com
el dia que per primera volta pastaren colors a la
paleta i manejaren pinzells, però seran molt cele-
brades per als que coneixen la evolució ascendent
que ha sofert l'art, i detesten els gustos que desgra-
ciadament encara im-
peren a la nostra terra.

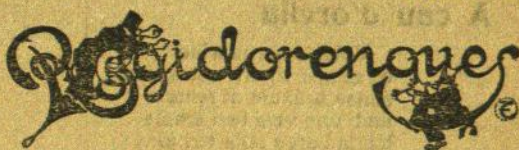
En Carles no es me-
rament un seguidor
dels impressionistes,
sino un artista que té
personalitat propia i
que coincideix amb els
que segueixen l'escola
impressionista.

Examinades en con-
junt les obres que ex-
posa, es veu ben cla-
rament que segueix
una orientació, i per lo
tant no és un artista
que divaga i preten
epater amb genialitats,
sino que sab aon va i
coneix els camins que
segueixen els artistes
que volen fer quelcom
definitiu.

No és estrany que
la patum que escriu a
La Vanguardia, no ha-
gi concedit importan-
cia a les seves obres,
i n'hagi parlat amb una
desconsideració que'l
posa al nivell del vul-
gus.

Les censures den Rodriguez Codolà, deuen enor-
gullir an en Carles, doncs valdrien molt poc les
seves obres, si aquest pobre senyor ne fes elogis.
Felicitem a tan notable artista i celebrem que hagi
obtingut l'èxit que's mereix.

COLORAINA.

Ai, Papitu Tarrés i Boada
mal vestit de color radical,
¿com no veus que la gent ja no bada,
i t'han vist l'emulsió digital?

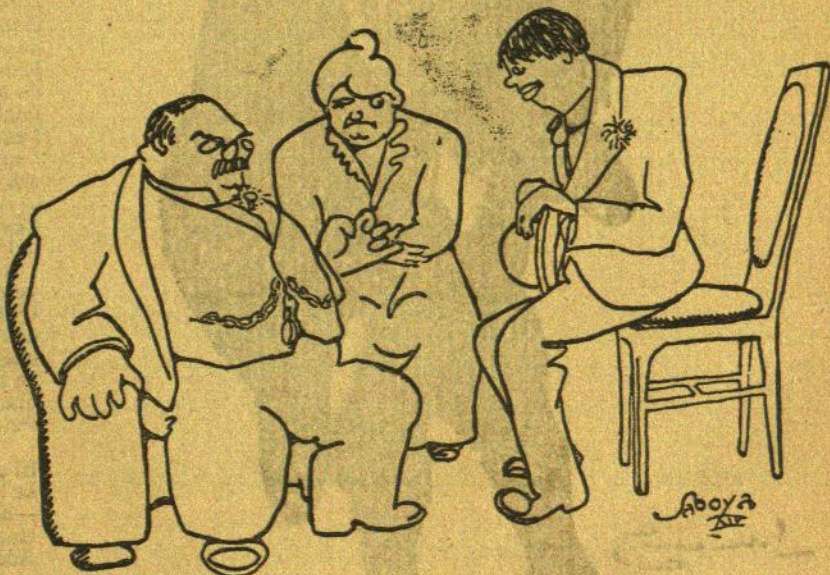
Si a la Casa del Poble sabessin
lo que fores, lo que ets i'l que saps,
no hi ha por que mai més et volguessin
per rès més que per venes i draps.

Tot el barri coneix les potingues,
ningú surt de ta casa gement,
ique t'en deuen de pots i xeringues!
ique'ls en dones de capsas d'ungüent!

Més voldria sabè, al Consistori,
quin novell específic fas tu,
com no sigui aquell vessicatori
que no aixeca pellofa a ningú.

Per ser gendre apostòlic d'en Piera
t'has posat en Lerroux massa prop,
¿no veus que ell és l'extret de pebrera,
mentres tu no ets rès més que xarop?

PEP DE L'OLI.

—Ja veurà; és que, a la nena li donem de dot tres cases en el carrer de Tres llits.
—I que equival això amb una casa de la Rambla?
—Ah! però vosté és propietari?
—Sí, senyors. Soc soci del C. A. de D. del C. i de la l... de Barcelona.

Premi de la Flor Natural HUMANALS

DE VIDA A VIDA

(FRAGMENT)

A cau d'orella

Voldria ser mariner,
en el mar tindré una barca,
sense brúxula ni rema,
amb una vela ben ampla.
En la barca sols tu i jo...
un raig de lluna ben clara...
i allunyar-nos mar endins
al grat del vent i les algues.
Voldria fer cap a un port

IGNASI IGLESIAS

guanyador del premi Fastenrath

ben petit, sens petja humana,
amb xerradissa d'aucella,
remoreig de fullaraca...
I allí, sota un cel ben blau,
fundar voldria una patria,
una patria, tota amor,
ahont tothom te digués «mare».

Una cançó

Els pics de Montserrat
me'n tenen gelosia...
Son jaïos encantats
eternament prendats
de la Verge Maria.
D'aquestos pics al peu
quants cops, al! amor meu,
i'he dit la lletania:
«Regina dels meus ulls»,
«Verge dels negres rulls»,
«Fontana de poesia».
Sota els ascetics pics,
en llum de cel tan rics,
quants cops, al caure 'l dia
mos llavis amb cançons
i denes de petons,
l'han fet d'escolania...
Els pics montserratins
volcans d'amor per dins,
me'n tenen gelosia...
sens boca per resar,
sens llavis per besar
a sa Gentil Aimia.

EVELI DORIA I BONAPLATA.

Premi Englantina

Noces reials

Cobles de trovador

(FRAGMENT)

Poncelleta l'han casada
la pubilla d'Aragó;
el marit que li dongueren
de vint anys li es passadò,
just deixava d'esser nina,
l'n té encara la faisó,
i aquelles galtes gamades,
i aquells ulls tots serenò,
i aquells pits, capolls de rosa
ara a punt d'esclatà en fió.

Ses dames ja la'n despullen
del brial i del gipó,
i de la cambra de nocés
van eixint sens fer remó.
Quan s'allunya la primera,
cau la reina en greu tristò;
quan es fora la segona,
se li muda la colò,
quan la tercera es eixida,
Petronella trenca 'l plò.

El passat, que comidava,
se li feia anyoradò:
—adeu camps de Ribagorça
clutats d'Osca i de Montçó
Adeu riberes del Cinca,
que mai més no us veuré, nol
Sols el record, de vosaltres
podrà ser-ne seguidò,
i'l de la dolça mareta,
qu'es amb Deu Nostre Senyó.

MANEL FOLCH I TORRES.

HUMORALS

DE VILA

(FRAGMENT)

A cau d'orella

Regidor voldria ser,
tindre a mon albir la caixa,
sense pany, ni sense rés
i que fos ben fonda i ampla.
En la casa ben sol jo...
que estés la caixa ben clara...
i ficarm'hi ben endins
mal hi trovés *cals i aigues*
Voldria dà el cop ben fort
sens veurem persona humana
i si'n duria d'anells
i de *naps* a la butxacal...
i allí on va el tramvia blau
voldria fern'hi una casa
una casa, però a tot cost,
que tothom digués: ai mare!

Una cançó

Al Pich de la Ciutat
li tenen gelosia...
Sos ulls esparpillats
estàn sempre clavats
al sient de la Alcaldia.
D'aquest Pich del cor meu,

Premi Viola

Poesia

(FRAGMENT)

Redemptora

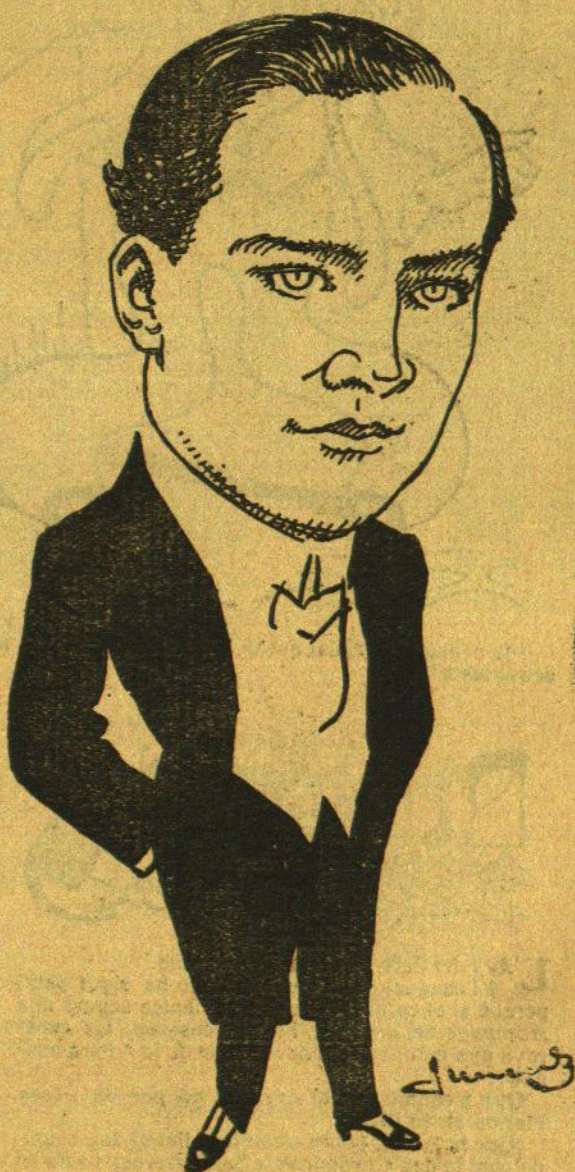
No sé qué fou, que sobte'm despertava
gement, plorant... si divinal volensa,
o que'l fangar mon fang ja rebutjava,
S'aclarí poc a poc ma dolça pensa,
reflamejà mon esperit, i alhora
tot mon ser invadí de pena immensa,
i dins meu me cridava: «Plora, plora,
tréu de ta carn eixa infamant zutzura,
i amb anys de plor renta 'l pecat d'un'hora.»
Plorí, plorí; refet amb la dolçura
del llagrimar, a mi mateix me deia:
«Ahont duràs, ai Deu! ta desventura?
quí't veurà avui tal com abans te veia?
quí trobarà en ta bestia ta persona?
i tant tost m'aixecava, tant tost queia.
Caminí a les palpentes llarga estona
per retrobar la via... Allí sentada
m'esperava ma trista companyona.
Quína dolor hi havia en sa mirada!
quin perdó amarguejant hi traslluhia!
i quin posat de verge resignada!
«Desdítat, —em digué:—torna a la via,
que deixares: reprén-la amb la tristesa
ja que no hi pots tornar-hi amb ta alegria.
Si't prengué la follia una promesa,
la dolor t'ha tornat una companya:
vína: seré'l conort de ta vellesa.»
Romanguí mut; mes a sa veu estranya,
tant fresca abans, seguí l'ànima mia
com l'orb al clar-veient qun l'acompanya.
I ja més la deixí... Oh Poesia,
redemptora celeste, verge forta!
endolcéix mon trasprés quan l'hora sía,
i óbrem del Cel la sobirana porta.

• FÉLIX D'ALTAMIRA.

allí quants de cops L'Herau
li ha dit la lletania:
«Regidor dels embulls»,
«Cuca-llum de mos ulls»,
«Font de la picardia»
Veient que com els rics
no passa ja fatíca
cada setmana, un día,
mos llavis, amb cançons
amb males intencions
li han fet una sangria...
Els bons barcelonins
al Pich que hi ha allí dins
li tenen gelosia...
al veure'l fressejar,
la vara rumbejar
sense que digne en sía.

Per la adaptació.

EL VEF DE LA BORJA MALAPATA.

MANEL FOLCH I TORRES

que ha sigut proclamat Mestre en Gai saber

—Ja m'hauria agradat que'm haguessin dat la flor natural, però, vaja, sense test!

L'Avi del Park s'ha trencat una pota.

I el canguelo dels manescals no ha sigut petit, perquè si al curar-lo li feien mal, tenien segura una *trompada* del animallet, i si no'l curaven, els esperava una manifestació de protesta de la nostra mai-nada.

Que s'estima més al Avi que no pas en Dessy Martos an en Pich.

¡Què hi farem, pobre elefant! ha tingut una caiguda com la den Corominas a Sant Gervasi, i s'ha fet mal de debó.

I veïam si haurà d'anar amb crosses.

El jutge de Sarrià instrueix sumari amb motiu d'un robo de joies i 10.000 pessetes en el domicili del senyor Torner, efectuat dimars de la setmana passada.

¿Vostés s'estranyen, oi?

Doncs això ja ho deïem en el programa de la setmana que vaig exposar al senyor Governador.

Barcelona està molt mal, molt pitjor que en camí ral; mes l'Andrade no s'adona de que ell i Barcelona no son pas, *tal para cual*.

També dijous entre 6 i 7 del vespre, amb claror de dia, va ser greument ferit un altre carreter, al carrer de Casanova, per una *quadrilla* de vuit fulanos, que varen escapar-se *esplèndidament*.

Lo qual també és part del referit programa.

I el governador tant fresc, i la policia tant calenta.

I Barcelona tant tranquila, sense anar al Govern Civil a demanar an aquest home que s'en vagi d'una vegada.

Som vint o trenta. Ens descompartim, l'un comença tir va; l'altre respón tir ve; i bufa per aquí, plantufada per allà i castanya *que fe crió*, enllà va un sanat i ensà un trait.

Crits, xiscladissa, que ouen fins les pedres; soterramorts amunt i llires en dança avall, reunions de senyors i homes de llibres i lletres, preguntes i més preguntes, respostes i més respostes; uils que no veuen, orelles

que no ouen, llengues que no parlen...

Cavallers ¿què ha passat aquí?

Rès, home, rès; una comedia.

I a Sant Feliu hi havia un niu, i a dins del niu hi havia un ou, però a Sant Feliu no'n saben prou del ou del niu de Sant Feliu.

També vui dir-hi la meua en això de la venda de les taules del Gremi de pellaires.

I es que convindria publicar el nom dels pellaires que han votat en pro de la venda.

I di-ls'hi a aquets pellaires que, en lloc d'adobar pells, es facin adobaires de coçis i gibrells.

El rei d'Inglaterra visita Paris
visita Madrid el ministre Churchill,
i deixa una forta sentor de cunill,
la carn i la bossa del pobre pais.

Doctor Fargas, una encaixada per son hermos parlament del dia 29.

Apreti, apreti; no'n facis de les bestieses amb que li responen aquells xarucs que viuen del *tinglado* que ells mateixos han muntat.

Pensi que de quan vosté estudiava fins avui l'ensenyança s'ha embrutit tant, que vol vera vocació estudiar la carrera.

I sobre tot pagar els llibres i altres martingales que han arranjat els badells, vui dir *bedels*.

L'Ajuntament de Bilbao s'ha negat a donar mil peles per a la subscripció den Galdós.

Aquí, som més explèndits. N'hem donat 5,000 per a que aquell senyor fumi havanos mentres nosaltres fumem amb pipa.

I no podem exir al carrer de tanta porqueria que hi ha.

I ara que l'Ajuntament demana iniciatives per a embellir la ciutat amb motiu de la vinenta Exposició, proposo lo següent:

Que s'eximeixi del pagament de tot arbitri, des d'avui a tots els cabrers que augmentin el nombre de cabres que és passeigen per la ciutat.

Figureu-vos que un d'aquets dies des del balcó de casa, a l'aixamplis, vaig veure no més que set remats de cabres, entre'ls carrers d'Universitat i Passeig de Gracia, al mateix temps.

I francament, senyor cabrit, vui dir, senyor Pich.

Ja veus, ben bé, que set remats, menats no més per set cabrers, son massa pocs per a uns carrers que han d'enaltir les qualitats.

Però aon la visió es més hermosa és a la Diagonal.

I aont es veu més la manca de cabres que patim. Perquè amb tot i el pasturatge *intensiu* que fan rosegant el vert que troben, encara hi ha qualche palmera que resta en bastant bon estat.

I es llàstima, car allò sembla un recó de la Vall de Vianya.

I no més hi manca en Pich fent de pastor, amb samarra i esclops, i tocant el fluvíol.

«EL ÚLTIMO EPISODIO NACIONAL»

Rosés, regidor i amic, *oído a la caja*.

Mira que en els llocs de venda de la Boqueria, pinten cigonyes.

I en la taula del mercat on hi talla la Ramona, que és molt maca i molt bufona, prou s'hi amaga algún pecat ¡ai carat!

Ja hem passat el primer de Maig.

I s'ha de confessar que la manifestació blanca, organitzada per en Lerroux i en Peret, ha sigut un èxit espantós.

Foren innumbrables els manifestants que lluien quelcom blanc.

Minyones de servei, amb devantal blanc; algunes senyoretes amb mitges blanques; criatures de 3 i 4 anys amb jerseys blancs, nois de primera Comunió amb llaçadeta blanca al braç i les nenes amb

vestit, vel i corona tot blanc, treballadors amb espadenyes blanques i superant-ho tot, els *burgesos*.

Oh! aquets terribles *burgesos* a qui en Corominas i en Lerroux acusen de ser els fautors i beneficiaris de la guerra del Marroc, son els qui millor es manifestaren *blancament*, lluint, amb rara unanimitat, colls i punys de camisa blancs...

Fins en els terrats i qualque balconada, s'hi veien calsolets o enagos blancs aixugant-se, en hermosa manifestació de bugada casolana.

No més hi va haver una nota discordant.

Els carboners, que anaven negres com sempre.

¡Oh Lerroux, quina pensada
vas tenir amb tos embulls!
per a veure'ls ben curulls
sols mancava una nevada;
perquè, noi, en eixa diada
fins fou blanc, el blanc dels ulls...

El mitin dels nois a la Barceloneta, també va distingir-se per llur *blancor*.

Sino que en els braços dels nens hi havia unes taques negres de tinta que deien ¡Maura, no!

No se pas com en Maura pot tenir un moment de tranquil·litat. Jo no les tindria pas totes, perquè això de les criatures feia basarda.

La merienda al Coll també fou un altre èxit.

Perquè en comparansa d'aquelles dels bons temps del Emperador, allò semblava un desert.

Per cert que la desfilada pel Passeig de Gracia fou una llufa posada al Governador.

A qui es veu que no li ve d'una més, perquè les banderes varen passar desplegadas pel mig del Passeig en manifestació proibida.

No més ho sento per la bandera Catalana, que passejava sa deshonra en mig de les radicals.

☛☛☛

En la festa dels Jocs Florals, al cridar a l'ignasi Iglesias per a que passés a recullir el premi que tenia adjudicat, no va presentar-se.

I és natural; aquella tarde, Catalunya el necessitava al Coll, al costat d'en Lerroux, donant premis

en castellà a les disfresses blanques que millor representessin a Espanya.

¿Qué hi farem, amic Lluís,
si a la esquerra son aixís?

D'AIGUA

(Conclusión)

Regates del «Club de Mar». I va la bona.

La darrera prova correguda el diumenge ha sigut plena de inesperats resultats, que feren canviar la creença de tots, en un tancar i obrir d'ulls. A fè de Deu, que encara estic badant.

En les canoes, en Pardo que duia 27 segons de retràs, al Pijoan, fent un esforç gran i bogant com a feres, no sols guanyant el temps perdut, sino que prenent més ventatja i triomfant d'una manera esplèndida, adjudicant-se el primer lloc. La nostra felicitació, admiració i si altra cosa hi cap, tot ho adreçem als valents canoeistes.

Segon quedà'l Pijoan, que semblava cerquessin la mort. De resultes d'aquest inesperat resultat, el simpàtic timoner ha perdut cinc kilos de greix. La tripulació ha vist enfosquir-se llurs esperances fins a quedar més negre que'l propi maillot.

I d'en Rives, què? Ah, no, d'en Rives res; no vol que'n parlem, de què's retirà. Cumplim en no dir res.

En Rusalledas ha mantingut el lloc des del primer dia i juntament amb en Santa guanyen a tots i queden primers, en el canot a un remer i patró. Trobo que per un sastre li escau fer un patró. Segon, en Berenguer, Sarsanedas.

Les de canots a dos remers i timoner, els que anaven en tercera classificació, en Buro, Rigol i l'ex-redactor del Poble Bertrand, passen al primer lloc. Vetaquí que han guanyat qui menys partidaris tenien. En Jean-Oliver obtenen el segon lloc. En Campos

per una estropada varen veure's privats de ésser aclamats.

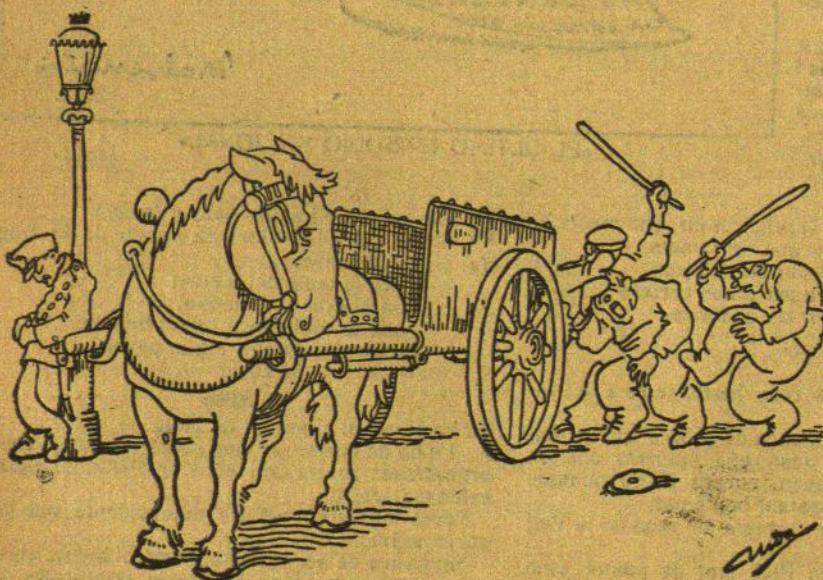
I ja hem acabat el bullici marítim. Ara vindrà allò de fer un dinar, xampany i la gran xirinola.

En Millà s'entrena per a les regates internacionals en el Club.

DE PEDAL

El cicleros de Catalunya han fet una magna reunió en el poble de Sant Boi, reunint-se allí un gran nombre de bicicletes vingudes de totes quatre parts de la regió.

La comissió dona un banderín als exploradors o siguin boys, i l'Arnau, el periodista boy, donà les gracies (això que no corri, que no vol que se sàpiga).

EL CAVALL: Ara sabràs el pà que s'hi dona.

Hi hagué la gran rifada. No us prengueu malament la paraula, puix se varen rifar 16 donatius, quals números foren venguts, destinant llur recaudació pels pobres. 250 pessetes es recaudaren.

Per què no's fa cada setmana la festa dels cicleros?

DE LA COSSA.

Poca cosa o quasi res hi ha que valgui la pena, al menys a casa.

L'Internacional ha perdut amb el T. B. H. que sapigué lliurar-se del contrincant temible, vencent-lo per 2 goals a 1. L'estranyesa en que fou rebuda la victòria dels canaris de la cossa, deixà parats a tots.

De tant en tant el Bracons ens dóna sorpreses. Té cops amagats.

—Al camp de Barcelona se feu un partit de barreja-barreja, com ens sol fer tot sovint, combinant dos equips que'ls hi donen el nom de primer i segon.

Sempre hem vist que'l que se li dóna el nom de segon, juga amb més energies i ataca de ferm. Mes aquet cop no sols ha fet això, sino que també ha sabut guanyar per 6 goals a 5.

Total: reunió íntima familiar.

ALTRES NOVES

La nova sensacional, el comentari del dia, és la descalificació del Barcelona, provint-li jugar partits amistosos durant un mes.

L'acord de la Federació espanyola ha caigut com una bomba als paganos de 2 peles, que hi son sols per a veure partits amb gent estrangera. No us espanteu que per un mes sense veure partit, no us morireu.

Estic segur que hi haurà algú que dirà: «dues pessetes miserablement llençades» i maleirà la Federació encara que tingue tota la raó.

Oh! les dues peles son sagrades!

—Eren les set de la tarde del diumenge, i estava parlant a Canaletes amb un amic, quan tot d'una, sentim gran burgit pel carrer de Pelai i veiem una gentada que cridava, tot portant a les espatlles a un torero.

El *fenòmeno*, deien. Però no siguié pas tot entusiasme, puig a l'entrar a les Rambles un concert de pitos saludà al torero, sortint la major part de les colles de deportius allí reunits.

Més avall crec que varen jugar al bastó i al sabre.

LO DEL PASSEIG MARITIM

—I com podrà fer-se aquest passeig?

—Oh mira. Aquest cantó de mar el deuràn tirar a terra.

No us en doneu vergonya! També voleu que sigui sport.

—En Masferrer, l'incansable periodista, el *papà* que tots l'hi diem, s'ha ficat a la barretina la creació del «Turing Club Espanyol».

Crear nostre Turing Club és obra que's fa necessaria i que tenim d'ajudar per a que arribi a constituir-se. Procurem tots enfortir lo que amb tant èxit ha sigut rebut i no desencoratjem per a veure-ho realitzat.

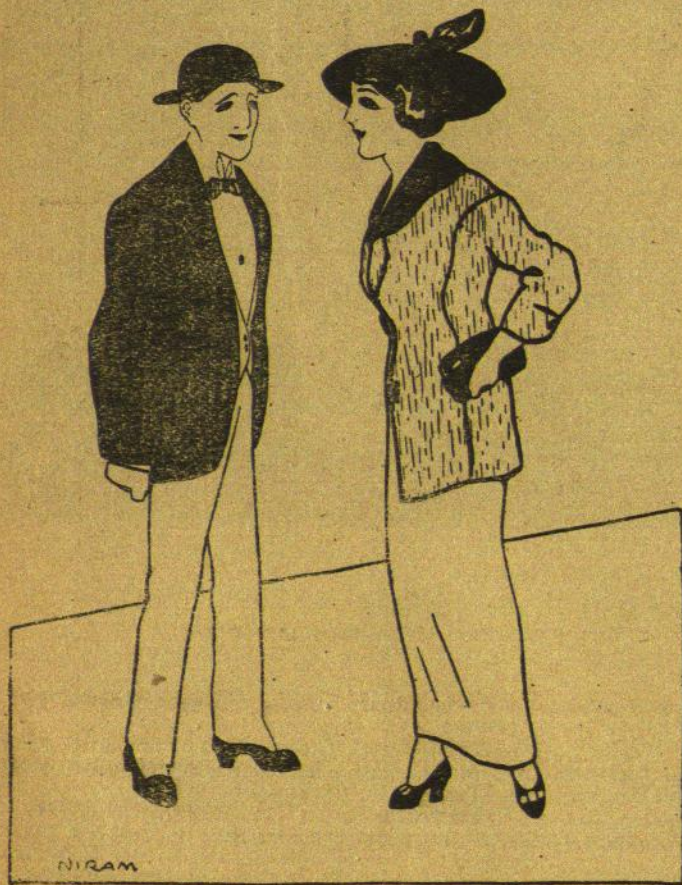
Vàrem prometre lluitar en prò de tan bella idea i ho ratifiquem, que hem de posar-hi tot nostre esforç.

CARLITUS.

A Novetats continúa representant-se «La Malquerida» d'en Benavente. Alguns crítics *provincianos* que s'entusiasmen quan s'estrena una obra deguda a la ploma d'un escriptor *fenómeno* de Madrid, han fet constar que hi havia una gran sensació per conèixer l'esmentada obra. Quan s'estrena una obra catalana, cerquen amb compte els defectes que conté o bé no'n parlen; i quan han de judicar una producció madrilenya, usen tots els adjectius en superlatiu dedicant a l'autor grans elogis. No som pas nosaltres d'aquells que creuen, que sols deu aplaudir-se i celebrar-se lo que's fa a Catalunya, però també creiem que'ls elogis deuen prodigar-se an els que'n són mereixedors, i si admirem una obra, no deu ésser mai semblanta la nostra admiració, a la que sent l'home rural quan visita una gran ciutat. *He dicho*.

Sabem que'l dia 11 a l'esmentat teatre Novetats, s'hi aplegarà lo més selecte de nostra societat, amb motiu de celebrar-s'hi una funció a benefici de les escoles obreres que sosté el Patronat Social Obrer de les Corts.

—I que estudies a l'Universitat?
—Lletres.
—Home: ja suposo que no hi estudies solfa...

Segons ens diuen han adquirit ja localitats, famílies molt distingides, essent d'esperar, com diem, que'l teatre estarà brillantíssim. No esmentem noms, perquè si ho fèssim, serien molts els que hi anirien alreïts per la bellesa i tanta elegància que's veurà reunida en una sala d'espectacles.

(Consti que no cobrem res pel bombo).

La companyia de en Ricardito Calvo, ha estrenat «La Hiedra» de l'eminent poeta Eduard Marquina. D'aquesta producció ne parlarem la setmana vinenta.

El popular autor i primer actor
QUIMET MONTERO

CANTACLAR.

L'ORFEÓ CATALÀ VA A PARIS I A LONDRES

S'apropen dies de glòria per a nostre art musical i per a Catalunya. Els estrangers tenen un gran desconeixement de la nostra música i del nostre moviment artístic i literari. Son molts els que creuen que tots els espanyols saben tocar destrament la guitarra i que les nostres dones porten una arma blanca a la mitja. Ja sabem que hi ha pobles a Espanya que tenen uns cants que semblen queixes doloroses i tenen unes dances lascives que entusiasmen an els que'ls hi agrada veure un cos com se revinclia i se retorça, però *hay que distinguir*, no tots som iguals.

Per això sentírem un goig immens al sapiguer que'l gloriosíssim «Orfeó Català», es disposava a donar una serie de concerts a París i a la capital d'Anglaterra. Cal demostrar a l'Europa'l geni de la nostra raça. Es un orgull per a nosaltres que les nostres cançons populars sien conegudes arreu del món, i que sien cantades en la nostra dolça parla catalana.

L'eminentíssima cantatriu María Barrientos s'ha ofert a acompanyar galantment a l'Orfeó.

El gest de la nostra María Barrientos, és hermosíssim i és digne de l'admiració de tot un poble.

El catalaníssim mestre Millet, que tants admiradors té a Catalunya, segurament obtindrà un éxit sorollós. Els simpàtics orfeonistes, poden estar orgullosos de tenir un director tan eminent, que'ls ha sapigut fressar el camí de la glòria.

Deu fassi que tots els que sentin cantar les nostres cançons, endevinin l'espiritualitat del nostre poble, i compreguin que nostra Patria no és tot com ells se l'imaginen.

BEMOL.

FUTURISTES

—Sabs que la «Fregalls» s'ha tornat molt presumida? Figúrat que perquè el seu marit és de les brigades fa córrer que és brigadier.

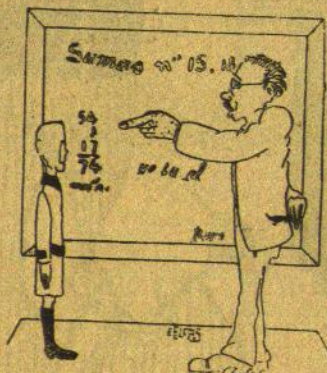
PARLANT DE LA LOTERÍA

El moço.—Que ha tret vostè?
El client.—No encara, però quan acabi aquest suc em sembla que sí que treuré.

—Vinc a donar-li una satisfacció, perquè aquest mes no podré pagar-li'l lloguer.

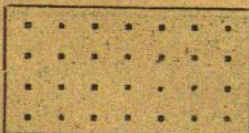
—I d'això en diu satisfacció? La satisfacció hauria sigut que me l'hagués pagat.

—Veiam, Diegueu, citim un pronom.
 —Pseudònim.
 —Pseudònim és un pronom?
 —Sí, senyor, perquè's posa en lloc del nom.

JEROGLIFIC

Tenim un terreny rectangular plantat d'arbres tal com se veu a la figura, se sab no més que donant una volta al terreny es troben 360 arbres, i que en un costat solament s'en troben tres vegades més que en el altre. Quants arbres hi ha a la finca?

AIXERIT.

SOLUCIONS AL NÚMERO ANTERIOR

Al jeroglífic: *Cassola.*A l'endevinalla: *Rifa-fiar.*

ENDEVINAIRES: R. Oriol A., J. T., J. F.,
 R. G., M. P., J. S.

CARTERÍA

F. A., Olot.—Està be. Pagui aviat.
 Panso 2.—El dibuix està be, però ha de ser amb tinta negra, perquè la morada no pren. ¡Quina llástima!
 Fret.—Va be, anirán.
 R. F., Tàrraga.—Enviat col·lecció.
 M. T., Celrà.—Ja li respondrem aviat.
 J. A. L., Balaguer.—Rebut paquet.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

—A vosté l'acusen d'haver mort un esquirol. ¿Per qué l'ha mort?

—Perque tinc la llicencia de caça.